

tionale Regler, som faktisk ikke blot vil være til Gavn for os, men ogsaa i det lange Løb for de andre Nationer, der øver Fangst deroppe, idet der er Fare for, at hvis man ikke faar saadanne Bestemmelser, vil det ende med, at disse store Dyr bliver udryddet, og det er ikke blot til Skade for Grønlænderne, men ogsaa for de andre, der driver Fangst deroppe. Jeg tror, det vilde være udmærket, om en saadan Forhandling kom i Stand, og om det netop var den danske Regering, der tog Initiativet. Ved at faa en saadan Ordning i Stand vilde vi gavne Grønlændernes Erhvervsvirksomhed paa en ganske anderledes effektiv Maade end ved at hindre Nordmændene i at drive den Smule Jagt, som de kan tænkes at ville drive paa Søterritoriet eller paa Land.

Hovedvægten for mig ved denne Traktat ligger ligesom for den højtærede Udenrigsminister i dens Betydning for det gode Forhold i Norden; og naar jeg vender Sagen om og spørger, hvad Resultatet af en Forkastelse af Traktaten vilde blive, saa kan jeg ikke uden dyb Ængstelse se paa, hvilke Følger det vilde have. Det er bekendt, hvilke Strømninger der raader i Norge. Skønt vi naturligvis ikke deraf skal lade os bevæge til at foretage noget andet, end hvad vi i og for sig finder ret og rigtigt, saa er det for den, der betragter det gode Forhold til et nærstaaende Brøderfolk som det norske som værende af afgørende Betydning, dog en Faktor, der maa regnes med. Der er ingen Tvivl om, at den Bitterhed, som vilde opstaa i Norge som Følge af en Forkastelse, vilde være dybtgaaende og have uoverskuelige Følger for Fremtiden. Derfor vil jeg føje min Anbefaling til dem, der allerede har lydt til dette høje Ting om at vedtage denne Overenskomst.

Pürschel: Skønt jeg tillægger den Sag, vi i Dag forhandler, en vidtrækkende Betydning, er der dog ikke Grund til at holde nogen lang Tale om dette Spørgsmaal, fordi det allerede tidligere har været drøftet.

Vi er nu som før meget betænkelige ved denne Traktat. Nu som før frygter vi denne Traktats Virkning i Forholdet til Norge; vi tror ikke paa, at det dér vil betyde en Gevinst. Nu som før frygter vi, at denne Traktat vil byde Muligheden for at drive en norsk Kile ind paa Østgrønlands Kyst, en Kile, som vil kunne blive skæbnesvanger for dansk Administration i Grønland og derigennem undergravende for det danske Kulturarbejde deroppe, det Arbejde, af

hvilket vi med Rette er saa stolte. Nu som før ønsker vi dette Forslag henvist til et Udvalg, og nu som før gaar vi ud fra, at man ikke vil nægte dette, og at man ikke vil nægte os i Udvalget at faa de Oplysninger, som vi begærer, selv om der ganske vist i det, der er kommet frem i Dag om den forrige Regerings Holdning, er et Moment, som peger paa, at man ogsaa indenfor Venstre har været smittet af den Tankegang, der kom til Orde i den nuværende højtærede Statsministers, den daværende Ordfører for Socialdemokratiets Udtalelser, kort sammenvattet i Ordene: Ingen Opsætsighed! Naar man nemlig har sagt til den norske Regering, at den danske Rigsdags endelige Beslutning i denne Sag kunde ventes at være taget inden Midten af Juni, kan dette kun være sket under den bestemte Forudsætning, at man vilde nægte os en af de Oplysninger, vi ønsker indhentet. Jeg vil under Hensyn til den store Betydning, denne Traktat har, dog vægre mig ved at tro, at man i Udvalget vil — ja, jeg havde nær sagt: vove at gøre dette (Stemmer: Naa!). Ja, det lader jo til, at der er Folk, der har Mod paa det, men jeg vil dog se det, før jeg tror det.

Jeg skal ikke trætte med nogen lang Udvikling eller Begrundelse, jeg kan i det hele henvise til den Tale, jeg den 25. Marts holdt om Traktatforslaget; kun paa nogle enkelte Punkter skal jeg uddybe den noget. Jeg udtalte den 25. Marts, at man bevidst havde tilstræbt Uklarhed ved denne Traktats Affattelse, og at man, saa vidt det kunde skønnes her, fra første Færd havde haft hver sin Opfattelse af Traktaten. At jeg paa det Punkt havde Ret, fremgaar nu ganske klart af de officielle norske Udtalelser.

Medens man nemlig fra dansk Side hævder — og ogsaa jeg har jo hævdet det —, at man, naar man opmærksomt læser denne Traktat igennem, kun kan forstaa den ud fra den Forudsætning, at den afsluttes mellem to Lande, hvoraf det ene har Suveræneteten og det andet ikke har den — og den Magt, der har Suveræneteten, er Danmark —, saa hævder man i Norge en ganske anden Opfattelse. Jeg vil her indskyde den Bemærkning, at naar den højtærede Udenrigsminister udtalte sin Glæde over, at jeg havde fremsat denne Udtalelse, fordi den var et saa virksomt Vaaben overfor de Udtalelser, der var fremkommet udenfor Rigsdagen fra mit Partis Side, vil jeg gerne understrege, at den højtærede Udenrigsminister jo ikke maa glemme, at Udtalelserne paa dette Punkt ikke skriver sig fra Medlemmer af